

tidligere have haft saadanne, men rundt om i de danske Farvande. Vi faa endvidere en hensigtsmæssig og antagelig tidssvarende Ordning for Kontrollen. Endelig bliver i det sidste Kapitel om Straf og Bøder den Bestemmelse tagen ud, at der kan paalægges en Fisker en Bøde af 5 Kr. pr. Etmaal for hver Ruse, naar han har fisket, hvor anden Mand i Henhold til den ny § 6 mener, at han har været berettiget dertil. Denne Bestemmelse har været til Sorg for mange Fiskere og til Ruin for ikke ganske faa. Disse og flere andre Goder bringer dette Forslag, og derfor maa det betegnes som et betydeligt Fremskridt baade for Fiskeriet og for vor Fiskerbefolkning.

I Indstillingen samler Interessen sig nærmest om § 6, Aalegaardsparagraffen, som har været Hovedanledningen til, at Loven ikke er bleven ført igennem i tidligere Aaringer. Om denne Paragraf er der nu opnaaet Enighed i Fællesudvalget, idet Flertallet, som man vil se af Betænkningen, søger at løse Spørgsmaalet paa en Maade, som kan komme til at tilfredsstille baade Fiskerne og Grundejerne. Man ned sætter nemlig Nævn, som afgøre de Stridigheder, der eventuelt kunne opstaa mellem dem. I hver Amtsraadsreds vælges et saadant. Disse ville rimeligvis i 9 à 10 Tilfælde faa afgjort Uoverensstemmelserne. Til disse Nævn vælges Formanden af Landbrugsministeren og de to andre Medlemmer af Amtsraadene. Nævnet afsiger Kendelse, hvorefter vedkommende have sig at rette, men dersom vedkommende Fisker eller Grundejer ikke er tilfreds med denne Kendelse, indankes den for Overnævnet, som bestaar af Fiskeriinspektøren som Formand og 2 Medlemmer, valgte af Rigsdagen. Dette Nævn virker for hele Landet som Overnævn, der saa afgør Sagen i de Tilfælde, hvor de paagældende ikke ville lade sig nøje med Amtsnævnets Kendelse. Overnævnets Afgørelse kan ikke indankes for Domstolene. Ved at ordne Sagen saaledes, blive vi fri for det Utal af Processer, der har været paa dette Omraade fra 1888 til dette Øjeblik, saa det er sikkert et betydeligt Fremskridt, her er opnaaet.

For øvrigt har man i selve Paragraffen faaet indsat en Bestemmelse, som definerer, hvad man forstaaer ved Aalegaard, og man har faaet Ordet „Aalestade“, et Ord, som fra 1888 har været Genstand for megen Fortolkning, ud af Paragraffen. Endvidere bestemmes det, at Nævnet har Ret til at tale med om, hvor Fiskerne

kunne anbringe deres Ruser, nemlig ikke alene til Siden af Kystejerens Aalegaard, men ogsaa udenfor denne, idet der i et enkelt Stykke af Paragraffen udtales, at Kystejereren kan gaa saa langt ud med sine Ruser, som Nævnet tillader, og som han kan nedramme sine Pæle.

Disse og andre Fremskridt indeholder denne Paragraf, og det er derom, Interessen har samlet sig i Fællesudvalget. Da der altsaa i Udvalgets Flertal er opnaaet Enighed om Aalegaardsspørgsmaalet, haaber jeg, at Forslaget vil blive vedtaget.

Der er en Del Medlemmer af Flertallet, som i Indstillingen har fremsat nogle Udtalelser om, at de kunde ønske Forslaget bedre paa et eller andet Punkt. Jeg kunde i og for sig slutte mig til disse Udtalelser, hvad enten de komme fra den socialdemokratiske Gruppe eller fra Højre. Der er ingen Sinde her i Rigsdagen vedtaget en Lov om en betydelig Sag, uden at forskellige Medlemmer paa et eller andet Punkt kunde have ønsket den bedre, og derfor kunne disse Udtalelser ikke undre. Men i Virkeligheden sige de intet. Et Flertal paa 24 af Udvalgets Medlemmer er enigt om, at Lovforslaget, som det foreligger, indeholder et betydeligt Fremskridt, og vil derfor stemme for Loven. Og i dette Tilfælde mener jeg, man kan slutte med det gamle Ord: at naar Enden er god, er alting godt.

Udsigten til Lovens Gennemførelse har i de sidste Dage snart været lys, snart mindre lys. Endnu i Gaar syntes det ikke at skulle lykkes at opnaa Enighed, og det vilde sikkert heller ikke være lykkedes, hvis ikke den højtærede Landbrugsminister og alle politiske Partier havde arbejdet med god Villie. Det er sket, og jeg, som har interesseret mig levende for denne Sag, bringer Repræsentanterne for alle politiske Partier, der have medvirket til den gode Løsning, min Tak. Jeg tror at kunne bringe den ikke alene paa egne, men ogsaa paa alle deres Vegne, Loven kommer til at gavne, naar den træder ud i Livet.

Dermed skal jeg anbefale den foreliggende Indstilling til Vedtagelse i det høje Ting.

Christian Rasmussen: Som nævnt af den ærede Ordfører er der forløbet 12 Rigsdagssamlinger, siden vi første Gang saa dette Forslag paa Tingets Bord. Det har i den Tid været stærkt omtumlet, det er gaaet snart op, snart ned, snart frem og snart tilbage for Forslaget. Vi have